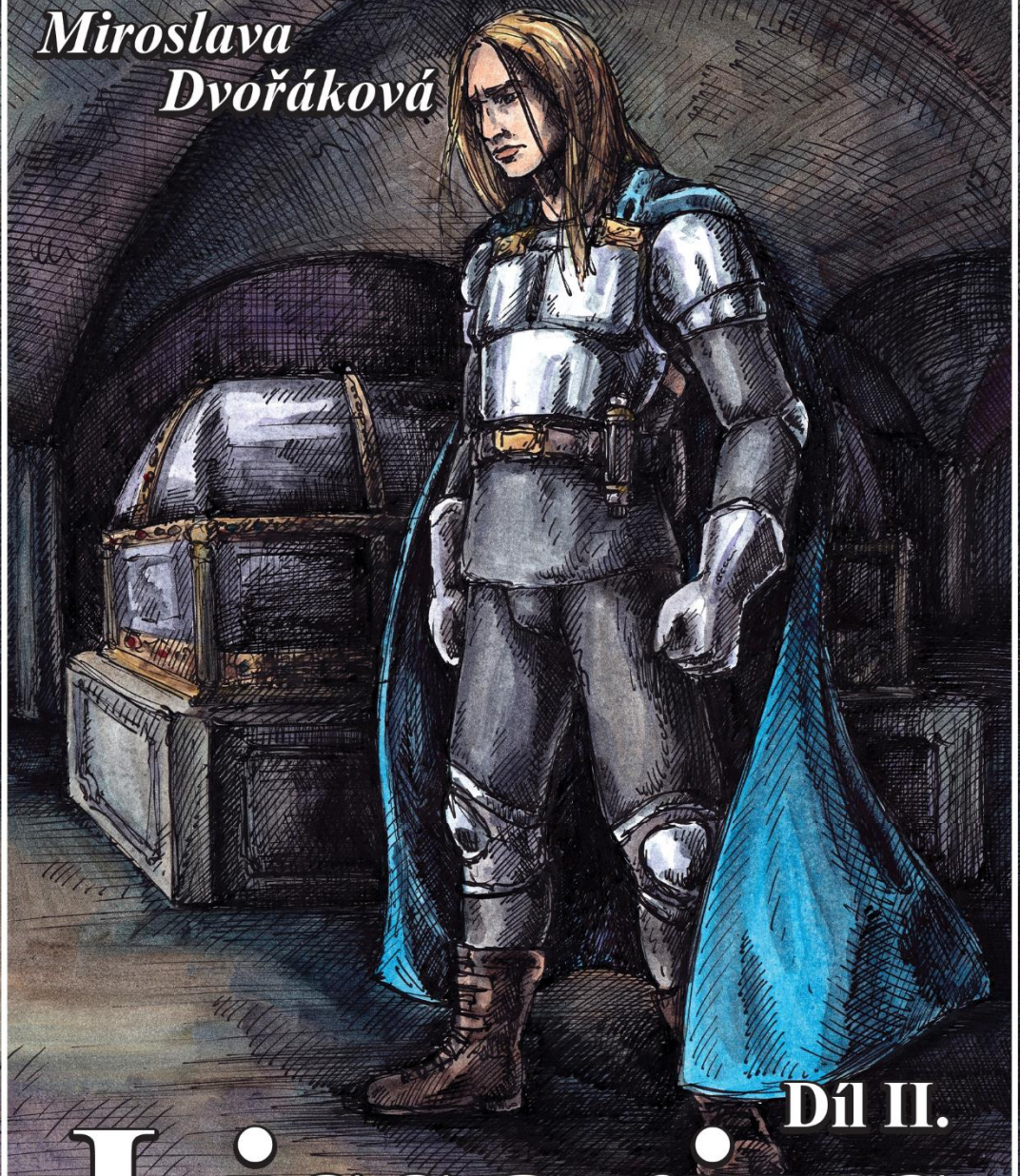

NÁVRAT NA MIZEON

*Miroslava
Dvořáková*

Díl II.

Lissarius

Návrat na Mizeon

díl druhý

LISSARIUS

Miroslava Dvořáková

Mizeon, Sídlo císaře v Kernoku

Lissarius Trriiel Arci-Nubiel, představený sekretariátu Nevyššího dvora, pověřený vykonávat úřad ministra vnitra a První tajemník Rady jeho císařské Milosti Rafedaxarra, vyšel ze soukromých prostor svého nadřízeného. Těžké dveře vykládané plátky slitiny iridia a stříbra se s mohutným úderem zabouchly. Osvětlovací tělesa ve stěnách zablikala, gardisté seřazení po stranách chodby, dosud nehybně strnulí, se neklidně ošili.

Nebyli to žádní zelenáči. Ti nejstarší zažili bitvu nad Perwexem před dvěma tisíci lety, které se císař osobně účastnil. Jejich oficiálním úkolem bylo chránit vládce a plnit jeho osobní rozkazy. Jako císařova ochranka byli vycvičeni i jako raisi. Všeobecně se tradovalo, že císař disponuje takovým interním magickým potenciálem, že je v tomto ohledu nikdy nevyužíval. Proto zastávali úkoly související s potřebami vnitřní bezpečnosti státu a ochranou rasy. Během uplynulých dvou tisíciletí se v císařových službách vystřídaly desítky prvorozených arcidémonů ze všech linií jeho potomstva. Někteří při plnění tajných úkolů zemřeli, jiní byli převeleni k armádě a ti, co zklamali, do Trestného komanda.

Ovšem v posledních sto letech gardisté nepamatovali, že by je jejich svrchovaný šéf úkoloval osobně. Vzkázal, že potřebuje čas na odpočinek a požádal příbuzenstvo o trpělivost. Jako kdyby „On“ musel o něco žádat... *Deset tisíc let zodpovědnosti a stresu si vyžádá svou daň*, komentovali tento čin v Radě. *Nechejme císaře nabrat duševních sil.*

Aby utnuli klevety mezi zasvěcenými vnitřního kruhu, radní se usnesli, že psychologové, sociologové a ostatní „ové“ prověří, zda za císařovou potřebou odpočinku nevězí něco jiného. Široká mizeonská veřejnost byla však prostřednictvím videxu udržována v dojmu, že je císař v jednom kole. Jeden by nevěřil, co všechno se dá nahrát a jak bude výhodné, že tolik císařových potomků nosí jeho podobu.

Přestože vnitřní kruh mizeonské nobility byl s okolnostmi císařova přechodného odsunu do ústraní seznámen a pokládal jej za „normální“, gardistům to tak běžné nepřipadalo. Snad proto, že v centru moci slyšeli víc, viděli víc, mohli se domýšlet souvislostí, ale museli mlčet. Kdyby císaře na vlastní oči pravidelně nevidali přes plot, jak se prochází ve své soukromé zahradě, štěpuje růže, přesazuje macešky, a jak sype zrní do krmítek ptákům, byli by vážně pochybovali, že je ještě naživu...

Lissarius kráčel chodbou ke své kanceláři. Dával si záležet, aby působil vyrovnaně a důstojně. Ve skutečnosti mu bylo fyzicky mizerně. Bylo to ještě horší, protože hodně energie vynakládal, aby to zamaskoval. Cítil, jak se pohledy gardistů zavrtávají do jeho zad. Na jeho bledé strohé tváři se nehnul ani sval, když mu do cesty vstoupil Krepen Arci-Jeen – ministr války, ale především předseda císařské rady, tedy Rady s velkým R. Před třemi staletími Krepen v Radě vystřídal Razziela Arci-Quinna po tom, co Razziel beze stopy zmizel. „Dostal jsem zprávy, že otřesy se stupňují,“ poznamenal Krepen. Jeho tvář zjizvená po boji se skolly byla šedivá a napjatá.

Lissarius zavrtěl hlavou. „Jen menší vychýlení. Zatím to Šlupka zvládá.“

Krepen podrážděně zasyčel. „Nechci čekat, až se to svinstvo provalí na povrch a spustí apokalypsu. Na příštím zasedání Moretin návrh přijmeme. Ostatní se mnou budou za jedno. Buď připraven tak do tří, maximálně šesti měsíců.“

Lissarius potlačil nevolnost a upřeně se na Krepena podíval. „Jak myslíš,“ řekl a nechal napruženého arcidémona za sebou. Krepen se už jednou snažil prosadit, aby Rada císaře prohlásila za nezpůsobilého. Tehdy neuspěl. Všichni namítali, že na něco takového mizeonské zákony nemají precedens. Nikdo nebyl ochotný řešit, jakým způsobem výměnu na trůně provést technicky. Kdyby se Rada usnesla, že vybere podle práva prvorozeného, byl by císařem už dávno Lisariův otec, Trisiel. Sari se uchechtl. Nikoho horšího si v té pozici představit nedokázal. Otec by to buď odmítnul, nebo by za sebe nechal vládnout Radu stejně, jako tomu bylo doposud. A takové řešení nikdo nechtěl. Už tehdy se vyrojilo mračno obskurních adeptů, kteří si na císařův post dělali zuby. Lissarius by jako pragmatik klidně podpořil kteréhokoliv z nich, kdyby měl jistotu, že ta osoba bude dostatečně silná, aby dokázala výpady z hlubin odrazit. Jakmile Rada vydá deklaraci o císařově abdikaci, bude to tu zase. Už teď se o tom mluví. Ale nikdo z možných uchazečů o trůn, o kterých se mezi „zasvěcenými“ šeptá, není natolik vybavený, aby dokázal boj zvládnout. Jenže jedna věc je, o kom se v kuloárech šušká a druhá věc je, jak je to ve skutečnosti. Asi sto nejvýše postavených arcidémonů

v říši je přesvědčeno, že mohou ovlivňovat politiku, že mají moc mluvit do toho, kdo se stane císařem... Mizeonská smetánka ale netuší, že Rada si císařova nástupce už dávno vybrala. Protože situace je vážná, radní si nemohu dovolit hrát o fazolky. Přežití říše rovná se přežití jich samotných i jejich rodin. Pro jednu jsou přinuceni rozhodovat se pragmaticky a ejhle, došli k závěru, že jejich osobní prospěch se nevyklučuje s prospěchem říše. Lissarius se trpce usmál. Vlastně by mu to připadalo docela zábavné. Kdyby se to tak bytostně netýkalo jeho samotného.

Chodba vykládaná temně zeleným průsvitným kamenem ústila do světlé centrální palácové dvorany, kam se všechny chodby sbíhaly. Prostor se klenul do výšky několika pater, po stranách ho podpíraly sloupy vytvarované do podob padlých bohů. V nadživotní velikosti, vytesané z šedého křemene, tu stáli debhátarové: Aisus, Grom, Huat, Narena, Moneta a Brexa. Šest císařových sourozenců, bohů z předapokalyptických dob. Sochy nechal císař vytesat proto, aby vzdal hold poraženým soupeřům. Nehledě na to, že je spoutal a uvěznil, celá tisíciletí vedl císař rodinu a celý národ k tomu, aby původní šestici mizeonských bohů chovali v úctě. Obecní démoni v některých provinciích se ještě dnes k padlým modlí. Ne, že by čekali, že jim padlí pomohou, když je v učebnicích napsáno, že jsou mrtví. Jde spíš o tradici. Projev vděku za Krvavý déšť, který přinesl nesmrtelnost. Rituální demonstraci kontinuity s minulostí. Nikdo až na hrstku zasvěcených netuší, že teď, když je Rafedaxarr oslabený,

začínají praprastrýčkové a prapratetinky uložení k věčnému spánku v podzemí, dělat potíže.

Každý, kdo se tu zdržel, šeptal, protože při konfrontaci s obrovitostí soch a závratností historie rasy si připadal nepatrný. Přímo uprostřed nádvoří stála kašna s bublající fontánkou vroubená skupinkou exotických zakrslých stromů. Shůry na zelené zátiši skrze barevný skleněný strop dopadalo světlo obou sluncí.

Lissarius kašnu obešel a zamířil do chodby obložené perlové šedým mramorem, kde se nacházely kanceláře jeho sekretariátu. Náměstkyně Teddyra čekala přede dveřmi a mnula si ruce. Jen co ho uviděla, ulehčeně si načechrala zářivě plavou hřívu a našpulila rty v pečlivě natrénovaném vítacím úsměvu. Sari její stylizovanou předváděčku ignoroval. Místo toho si lámal hlavu, co se tu, ksakru děje. Měl za to, že opravy zdemolovaného interiéru, byly dokončeny už včera. *Toho Trixena by konečně měl konečně někdo sežrat. Jeden polní generál a nadělá větší bordel, než deset draků...*

„Co je?“ procedil mezi zuby „Nechtěl jsem vás pustit dovnitř?“

Démonka úpěnlivě zamávala prodlouženými řasami. „Dostavila se vaše matka, sire,“ zašvitořila.

„No a?“ vyštěkl Lissarius. Snažil se udržet klidnou tvář, ale uvnitř se celý napjal. Opřel se o skříň, jak ho přemáhala slabost. *Zase. Je. Tu.* Bude to zvládat stejně jako jindy. Jeho matka ho v úřadě přepadala často. Věděla, že ho tu najde, protože se z úřadu téměř nevzdaloval. Dělal práci sekretáře císaře a tajemníka Rady a současně zastupoval svého otce na ministerstvu vnitra, zatímco si Trisiel na venkově

vesele hrál s mechanickými artefakty. Byla dřina Trisiela dovléct na zasedání Rady, natož, aby se zastavil na svém ministerstvu. Po několika letech otcovy ignorance skoro všichni zapomněli, že ministrem není Lissarius, ale jeho otec. Lissarius si ovšem uvědomoval, že si za to může sám. Kdyby nebyl ochotný všechnu tu práci zastat, Radě by nezbylo, než to rozdělit mezi více osob. Ve skutečnosti mu to ale vyhovovalo. Když pracoval, a pracoval téměř nepřetržitě, dělalo ho to silnějším a taky nemusel přemýšlet o sobě a svých slabostech. Nesnášel vulgaritu, ale v souvislosti s tím, jak mu matka celých pět století zasahovala do života, měl potřebu sprostě nadávat. Přímo ho to sralo. Ale před podřízenými si nemohl dovolit dávat pocity najevo.

„Trvala na tom, že počká. Nabídla jsem jí její oblíbené sušenky a karamelové láte. Pak se dostavil, podotýkám, že bez ohlášení, lord Korel Arci-Jeen. Chce s vámi mluvit v osobní záležitosti. A lady Moreta mě požádala, abych je spolu ponechala o samotě.“

„Fajn,“ sykl, „takže jste se nechala vystrnadit z vlastní kanceláře. Gratuluji.“ Měl vztek a nebylo nic snazšího, než ho přesměrovat. Cítil, jak se ta ženská po jeho boku třese. Její strach ho trochu uspokojil. Navzdory stálému úsilí ho svádět, byla docela schopná. Kdyby ji vyhodil jako předchozí náměstky, protože donášeli Radě, náhrada by se dlouho a komplikovaně zapracovávala. Jenom ta její neutuchající snaha ho dostat do postele mu šla na nervy.

Jo, před pár lety jí podlehl. Ale stalo se to jenom jednou. Byl tehdy zoufalý, když se jediná žena, kterou kdy chtěl, provdala za jiného. Pozdě po půlnoci mu Teddyra do kanceláře přinesla výkaz, který si

objednal na zítřejší odpoledne. Ani nevěděl, že tam zůstala a celou dobu pracovala. V rozpacích jí nabídl sklenku vitrexu. Láhev stála na stole. Obsloužila se sama. Zíral na ni, jak si nalévá do sklenice, ze které předtím pil on. Polykala velkými doušky a jedna kapka jí koutkem rtů líně стекла na bradu, a pak spadla do úžlabiny ňader. Sari se přistihnul, jak fascinovaně na tu jiskřivou krůpěj zírá. A pak se na něj Teddyra podívala a olízla si rty. Odložila sklenici a svezla se na kolena. Pomalými kočičími pohyby mu roztáhla nohy a přisunula se blíž. Ani nedýchal. Prostě jen seděl s hlavou zvrácenou dozadu a nechal ji, aby se o něj postarala.

Od té doby se neustále snažila to zopakovat. Ale on ji už nechtěl. Až po nějakém čase pochopil proč. Popuzovalo ho, že při tom, co s ním dělala, postupovala stejně metodicky a precizně, jako když jí diktoval úřední dopis. Trpce litoval, že jí na matčinu přímluvu dovolil chodit do úřadu s nenalíčenou tváří. *Teddyra je speciální raisi.* Tvrдила matka. *Vysoce vzdělaná a odborně kvalifikovaná, a ještě svědomitá a přesná. Její děti budou po ní. Chci, aby si tu v paláci našla ženicha. Třeba raisi z ochranky některého z ministrů. Je ti snad jasné, že bez líčení se jí bude lovit mnohem snáz.* Už tehdy mu to mělo docvaknout, že mu ji tím vlastně strká do postele. Kdyby měla Teddyra na obličejí arcinubielské ornamenty jako všichni ostatní, byl by jí nejspíš odolal i poprvé. Ta malá šikovná raisi nejspíš předpokládala, že si tím urychlí kariérní postup. Ale kam? Post náměstkyně sekretáře císaře a ministra vnitra v jednom je přece maximum, na který raisi může dosáhnout. Vlastně mu bylo Teddyry jistým způsobem líto, protože ji do té role

obsadila jeho matka. A kdo si dovolí oponovat jeho matce? Moreta dokáže dělat divy s psychikou těch nejodolnějších jedinců. I otec s ní má problémy, proto je tím, čím je. V obavě, že Moreta ho opět bude sužovat záležitostmi okolo ženitby, se vnitřně obrnil. Vpadl do dveří, prošel recepcí, kde spolehlivě vyděsil tři démony při práci tak usilovné, že kdyby pracovali ještě usilovněji, kouřilo by se jim z uší, a konečně se dostal do své kanceláře.

Matka s novým účesem v elegantním kalhotovém kostýmku seděla nožku přes nožku v křesítku situovaném v rohu místnosti tak, aby měla co nejlepší přehled. Korel napjatý jako tětiva luku vibroval pohovce. Šálek s čajem svíral tak křečovitě, že bylo s podivem, že všechno nevybryndal. Moretin vliv na něm byl znát. Ale i kdyby tu matka nebyla, Korel by se klepal také, jen o něco méně. Lissarius takovými připosranými týpký opovrhoval, přestože s nimi dokázal jednat vlídně. Patřilo to k jeho práci. Ale když viděl Korela, žaludek se mu stáhl těsněji než kdy jindy. Co ten může mít za problém? Právě tento debilní šťastlivec má to, zač by on sám obětoval pravou ruku. Něco, o čem císařův sekretář může leda snít.

„Ach tady jste, můj drahý,“ zapředla Moreta. Zamávala dokonale nalíčenými řasami a vstala. „Snad se na mne nebudete zlobit, že jsem se o návštěvu postarala. Teddyra mi dnes připadala krapet přecitlivělá.“ Udělala pár kroků, uchopila Lissaria za předloktí a zadívala se mu do očí. Byl to jen mžik. Lissarius věděl, co dělá. Vyhodnocuje, jak mizerně na tom je. „To je hrůza,“ šeptla. Vypjala se na špičky, lehce se mu otřela o skrání a mohutným proudem do něj

vlila ozdravnou a tolik potřebnou energii. Zaťal zuby, aby nezasténal. Na nohách jej udržel jen matčin ocelový stisk. Vzápětí plynně navázala: „Věnujte se návštěvě, drahý. Naše záležitosti projednáme později.“ Pro nezaujatého pozorovatele, kterým byl v té chvíli Korel Arci-Jenn, to vypadalo zcela nevinně. Jen, že matka políbila vzduch u synovy levé tváře.

Odplula v oblaku exotické dřevité vůně, doznívající klapot podpatků za zavřenými dveřmi zněl jako rajska hudba.

Lissarius se svezl do „matčina“ křesla v rohu a chvíli si vychutnával pocit lehkosti po jejím odchodu. Shovívavě se na Korela usmál. Nebyli skutečnými bratřenci. Byli takzvaně přes jedno koleno, protože bratřenci byli jejich otcové. O jejich přibuzenství však nemohlo být pochyb. Oba měli štíhlá šlachovitá těla, stejně ostré rysy tváří a bledou pleť. Oba měli v černých vlasech stříbrné nitky. Lissarius byl dalek od toho, aby vůči Korelovi cítil spřízněnost. Když viděl, jak je rozklepaný, jak tu téměř učůrává do prádla, cítil hlavně odpor. Ale přinutil se své negativní pocity vůči té třesoucí se hromádce hnisu ujařmit. Jako císařův sekretář měl tak málo příležitostí k osobnímu a sdílnému jednání, že si dal předsevzetí udělat alespoň jeden dobrý skutek denně. A tady se konání „dobra“ přímo nabízelo. „Co pro tebe mohu udělat, bratráčku?“ zeptal se vlídně.

„Přináším informaci, sire. Víím, že jsem měl přijít dříve,“ zamumlal nešťastně arcidémon. „Proto mi dovol, abych to vysvětlil. Už delší dobu jsem byl kvůli neshodám s první ženou psychicky na dně. Ta

záležitost mi odebírala hodně energie, proto jsem nereagoval tak rychle, jak by se vzhledem k okolnostem slušelo.“

Lissaria bodlo u srdce. „První ženou? Měl jsem za to, že ses oženil s Wrellou Arci-Quinn. Máš snad více manželek?“

„Ovšem,“ odpověděl bezelstně Korel. „Ještě Jisibel a Dorael. Obě už mi daly děti. Ale teď jde o mou první ženu, Wrellu. Z tohoto manželství se narodil Attesius. Za měsíc mu budou tři roky a čeká ho bonitace. Chci se s Wrellou rozvést. Ta osoba si nezaslouží nosit mé jméno. Byl jsem pošetilý, když jsem si ji i přes ten skandál s jejím bratrem vzal. A teď, další hrůza! Tchán zavřený na doživotí, švagr ve Chřtánu, tchýně a švagrová v domácím vězení! Celá větev Arci-Quinů je skrz naskrz prohnílá! Plánoval jsem, že Wrellu zapudím, ale ta nevděčná osoba podala návrh na rozvod!“

Lissarius si představil Wrellinu tvář rámovanou prameny medově zbarvených vlasů. Ztělesnění klidu a bezpečí, živoucí podobu všech jeho snů. Pak si vybavil její nádherné oči planoucí záští v tu noc po soudu, kdy za ním naposledy přišla. Zklamaná, že jí neřekl, jak vážné to s bratrem skutečně je. Kdy mu vykřičela do tváře, jak smrtelně ho nenávidí a kdy na něj vzala bič. Jizvy na líci, kterou mu zanechala, a která navzdory démoní biologii nezmizela, se často dotýkal. Zařál prsty do opěrek křesla, a syčivě vydechl. Asi nedokázal své emoce maskovat tak dokonale jako obvykle, protože Korel ostražitě zamžikal. Lissarius se rychle vzpamatoval a soustředil se na Korelův případ.

O co tomu blbci jde? On ji chce zapudit, ona se chce rozvést, aha. To je pořádný rozdíl. Když šlechtic ženu zapudí, nic ho to nestojí. Žena mu formálně stále podléhá. Pošle ji někam do provincie a nechá ji uvadat. Ale rozvody jsou vzácné, protože kolem nich bývá poprask. Soud zjišťuje, který z partnerů je za krach manželství zodpovědný. Dochází k nevídaným majetkovým převodům a usvědčený bývá společensky vyřízený. Pokud by si Wrella vydupala rozvod, nejspíš by ji Korel pořádně oškubal, ale získala by svobodu. Lissarius v duchu zajásal. „Rozvody řeší Igisius Arci-Klirens na justičním,“ poznamenal bezvýrazně. „Sídlí v červené chodbě. Sekretariát císaře vydává až vyjádření ke konečnému verdiktu.“

„Já vím, sire. Problém je v tom, že Attesius ještě neprošel bonitací,“ namítnul Korel. Do jeho hlasu se vloudil spiklenecký tón. „A pokud dojde k rozvodu před bonitací dítěte, bude dítě přiřazeno linii matky. Proto bych potřeboval výjimku, aby byl Attesiusův nástup k bonitaci urychlen. A výjimky uděluje tvé oddělení.“

Lissarius vynaložil veškeré sebezapření, aby udržel kamenný obličej. Co to ten blb zkouší? Bonitací procházejí děti arcidémonů před dovršením tří let. Proces zdravotních a inteligenčních testů končí řádným zápisem do plemenné knihy císaře. Attesius, potomek Korela a Wrelly, je prvorozený syn. To bude zřejmě jádrem pudla. Vzali se nečekaně těsně poté, co soud exkomunikoval Wrellina mladšího bratra Arrakiela. Svatba vyvolala spoustu otázek. Drbnám nedalo spát, proč si někdo tak důsledně úzkoprsý a dobré pověsti dbalý, jako je právě Korel Arci-Jeen, bere za první manželku právě Wrellu, děvče

z rodiny s čerstvým a mastným škraloupem. Pokud se teď chce ten tragéd Wrelly zbavit, vypadá to, jako to měl naplánované už od začátku. Protože je ustanoveno, že prvorozeného syna musí arcidémon odevzdat císařské gardě, Korel si to dítě pořídil se ženou, kterou nemiluje. Děti zplozené s dalšími dvěma ženami, které preferuje, si může nechat pro sebe... Není to sice pěkné, ale je to legální. Korelovy motivace jsou tedy jasné. Ale co Wrelliny? Koho tím hloupým sňatkem chtěla potrestat? Lissaria? Nebo sebe? Za to, že s ním spala? S mužem, který se podílel na zničení její rodiny? Protože tak přesně to chápala?

Ať je to tak nebo jinak, Lissarius bezpečně věděl, že nedovolí, aby Wrella o dítě přišla. „Nevidím důvod, proč by Attesius nemohl po rozvodu zůstat u Arci-Quinnů,“ řekl Korelovi škrobeně. „Oba Wrellini bratři jsou mrtví. Jejich linie vymírá. A ty máš ještě dvě ženy, které ti mohou dát další děti. Nebo svého nejstaršího syna tolik miluješ?“

Korel vycítil, že se jeho naděje hroutí. Semkl rty a s řinkotem odložil šálek na stůl. „Attesius,“ vyštěknul, „je ještě malý. Viděl jsem ho sotva třikrát. Ale neměl by vyrůstat pod vlivem ženy, která nemá úctu ke mně a k mé rodině. Potřebuji, aby byl zařazen do mé linie. Jako můj prvorozený.“

„Jinak bys musel císařově gardě odevzdat svého dalšího syna. Rozumím,“ řekl s hranou účastí Lissarius. Udělal rukama smířené gesto. „Obávám se, že v tom ti nepomohu, bratránku. Říše si žádá oběti.“

Korel vzteky zbledl, ale byl příliš dobře vycvičený na to, aby ztratil sebekontrolu. „Atessius by měl být za mé jméno vděčný. Celá rodina Arci-Quinů skončí ve vězení. Jeho matka je na řadě právě teď.“

„Co tak hrozného tvá první žena spáchala, že by měla jít do vězení?“ zajímal se sekretář.

„Velezradu,“ vydechl Korel. „To je ta důležitá informace, kterou jsem přinesl. Wrella ví, že Arrakiel, vrah tvého bratra, je naživu. Neohlásila to. Já tak činím nyní.“

Lissarius narovnal páteř. Ejhle, další práskač do sbírky. Přinutil své rty roztáhnout se do mrazivého úsměvu. „Ale to mi novina,“ zaševelil.

Jakmile za Korelem zaklaply dveře, jiné dveře, které vypadaly jako vstup do skříně, ale skrývaly výtahovou kabinu, se tiše odsunuly. Sekretář stál u okna a díval se na oblohu. Obě slunce se klonila k obzoru a barvila mraky dooranžova a dofialova. Ani se neohlédl a osobě, která vyšla, řekl: „Slyšela jsi všechno.“

„Proč jsi mu tu výjimku neudělil, Lissarie?“ vyjela po něm. „Necháš toho kluka Arci-Quinům, i když jsou to samí kriminálníci? Kdybys vydal předběžné opatření a dal Wrellu do vazby, kluk by připadl Arci-Jeenům ještě před rozvodem. Bonitace by na to neměla vliv. Rozvod by proběhl hladce z důvodů poškození rodinné cti. Uvědomuješ si, že sis z Korela udělal nepřítele? Tyhle typy bývají schopné všeho. A co je to za nesmysl s tím Arrakiem?“

Lissarius zaklonil hlavu a vjel si prsty do vlasů. „Proč bych si měl dělat hlavu s takovým blbem jako je Korel? Ty se přece vždycky o všechny klacky, co mi kdo hodí pod nohy, postaráš!“

„Co to s tebou je?“ dorážela matka. „Pokud je tu jen možnost, že by mohl být vrah tvého bratra naživu a na svobodě, tak s tím něco dělej!“

Pobíhala od zdi ke zdi, rozhazovala rukama a připomínala štěkající fenu. „Jak by to ten prevít mohl přežít? Leda, že by mu pomohl Essius. Ale proč? Musel přece čekat, že se to nakonec... dozvím. Všechno se přece nakonec... dozvím.“

Lissarius měl plnou hlavu Wrelly a její nové životní situace. Nechtěl se teď zabývat Arrakielem, o jehož přítomnosti věděl už tři dny. Ale děsil se, že by Moreta mohla jeho myšlenky na Wrellu vycítit. Věděl, ach věděl, čeho je schopná. Rychle se přinutil zaměřit na něco jiného. Prudce se odvrátil od okna a ironicky řekl: „Víš, že bych se ani nedivil, kdyby mu Essius pomohl? Vzhledem k tomu, jak s ním zacházíš, neměl a nemá důvod být vůči nám loajální. I tu dobře nachystanou „nešťastnou náhodu“, při které nevolník Kiel zemřel, jsi využila, abys Essia ponížila. Nakonec sis vyřídila účty s oběma. S Arrakielem i s Essiem. Nebo s jejich matkami?“

Moreta se ani nenamáhala cokoliv popírat. Znechuceně máchla rukou. „Tak co s tím uděláme?“

„Ty nic,“ odsekl Lissarius. „Prověřím to. Ale myslím, že to ten idiot Korel nějak popletl. Víš, jak jsme si všichni podobní. Možná si z něj

někdo vystřelil a za Arrakiela se vydával. Ani se nedivím, že Korela nikdo nemá rád.“

„Proč?“ štekla Moreta. „Protože je pragmatik? Mně se to docela líbí. A ty máš nejmíň co kritizovat. Ty jsi všech pragmatiků vzor.“

Lissarius nasucho polkl. Srovnávat jeho s červem jako Korel? Křivě se usmál: „Taky pravda. Proto Korela jen nemají rádi, zato mě vášnivě nenávidí. Co se týká toto vtípku s Arrakielem, sázels bych na Arci-Feziely. Ti by toho byli schopní. Dokážeš si představit, že by takový budižkničemu, jakým byl bratránek Arri, dokázal bez řádné přípravy skákat mezi světy? Bylo mu sotva padesát, když zemřel! A vůbec. Samotný útěk. Bez pomoci by to nešlo. A Essius by s ním musel být dohodnutý předem. K tomu nedostal příležitost.“

Matka si založila paže na hrudi a vystrčila bradu. „Radši to prověříme.“

Císařův sekretář bojovně vystrčil bradu. „Kolikrát ti budu opakovat, drahá matko, že ty nic prověřovat nebudeš.“

„Tak si podám aspoň toho bastarda Essia,“ zasyčela.

„Na to zapomeň,“ zavrčel. „To s Arrakielem stačilo. Příliš ses nechala unášet žalem, když jsi dovolila Solissovi ho mlátit. Říkal jsem ti, že je to proti předpisům a že nám to Rawanta nevrátí, ale neposlouchala jsi mě. Co se týká Essia, toho taky nechej na pokoji. Ať se ti to líbí nebo ne, žádným bastardem není a ty to dobře víš. Myslíš, že stačí spálit jeho papíry? Jeho otec byl válečný hrdina. Kdybys Essia zamordovala, garantuji ti, že by to neprošlo. Obrátila bys proti nám

celou střední šlechtu. Začali by pokládat příliš mnoho dotazů. A to právě teď nepotřebujeme.“

Moreta třískla pěstí do stolu a vrískla: „Essius je živou připomínkou mesaliance v rodině!“

„To sis měla vyřídit s princem Nubielem, když ještě žil,“ řekl otráveně Lissarius. „Říká se, že mu na legitimním původu jeho dětí nezáleželo. Miloval všechny. Trisiela zbožňoval, protože byl prvorozený, pro Okrena měl slabost, protože jeho matkou byla zajatá skollská princezna. Okrenův syn není žádný plebejec, matko!“

„Na to ti kašlu!“ zaječela. „Uráží mě pouhá jeho existence! Copak sis nevšiml, jak se Essius podobá Rawantovi? Mám ho snad milovat, když můj syn je mrtvý?“

Lissarius se ušklíbnul. „Buď té dobroty a nechej Essia na pokoji, drahá matko. Už ses mu pokusila sebrat jeho status a majetek, zakázala jsi mu dělat práci, kterou měl rád. Kdybych na to včas nepřišel a nezarazil ti to, musel bych se stydět.“

Na způsobu, jak matka přikývla a mlčky zamávala řasami, bylo něco znepokojivého. Lissarius ji znal dost na to, aby pochopil, že něco tají. Možná by si to s Essiem měl prověřit osobně. Zapíchl prst do vzduchu, což dělal pokaždé, když dostal nápad. „Měl bych si ho proklepnout sám,“ řekl zamyšleně. „Stejně jako všichni Rawantovi kamarádi býval samý olej a benzín, plné kapsy kabelů a součástek. Takový talent by se mi mohl hodit. Buď tak laskavá a na zítřek mi ho sem pošli. Pověř ho banálním úkolem. Třeba, aby mi kanceláře

doručil nějaké nádobí, které jsi mi vybrala. Ten blbec Trixen mi beztak všechen slušný porcelán rozflákal.“

Arcikněžna zaraženě přikývla. „Takže ho vyslechněš?“

„Jen pro pořádek,“ odsekl Lissarius.

„Co se týká našich záležitostí, Rada mou podmínku přijme,“ řekla. „Je načase, aby ses připravil na své další povinnosti. Mám několik návrhů.“

Lissarius tiše zaúpěl. Věděl, co po něm chce. Ale odmítal se tím zabývat. Ještě ne. „Já přece vím, že nemám jinou možnost, ale nebudu to řešit, dokud to nebude nutné, ano?“

Po matčině odchodu Lissarius složil hlavu do dlaní. Bylo tu něco důležitého, co zapadlo. Slova, která byla vyřčena a on jim měl věnovat pozornost, ale nedokázal si vybavit, oč šlo. Zpětně vzpomínal, co všechno bylo v řešení. Určitě se to týkalo Wrelly, protože ho u toho bodlo u srdce. Dobrá zpráva, že se bude rozvádět. Ale to nebylo ono. I když se rozvede, pro něj to nic neznamená. Pořád bude nedostupná. Ale něco se mu na tom nezdálo. Udivilo ho, jak matka Korela hájila. Málokdy jí na někom záleželo, pokud nesledovala nějaký záměr.

Potom si vzpomněl, jak divně se kolem něj matka točila, když se Wrella krátce po soudu vdala. Jak ho sledovala na každém kroku, jako kdyby o nich něco věděla. Co když ano? Ale jak? No jistě. Ten den, kdy Wrella vtrhla do jeho kanceláře, byli úředníci ještě v práci. Ten

incident jim nemohl uniknout. Mohla by mít máti v té svatbě prsty?
A proč by to dělala?

Jeden důvod by tu byl. Pořádný důvod.

Svět, jak ho Lissarius znal, že otrásl v základech. Jako v transu navolil na interkomu kód na ministerstvo spravedlnosti. Trpělivě čekal, až ho přepojí na příslušné oddělení. Pečlivě volil otázku. Jde mu o ten rozvod, o který požádala Wrella Arci-Jeen. Jistě, chápe, že se jedná o důvěrnou záležitost. Vede vyšetřování týkající se velezrady. Rovněž velmi důvěrná záležitost. Potřebuje znát jistá data a jisté skutečnosti, které jsou součástí spisu. Když mu úředník znechuceným tónem požadované informace přečetl, Lissarus tiše poděkoval a odpojil se.

Vymrštil se ze židle tak prudce, až ji převrátil. Celou tu dobu, co Arrakiela vyšetřovali, se odmítal s Wrellou scházet. Odůvodnil to smutkem kvůli Rawantovi, ale ve skutečnosti jí nechtěl a nemohl nic říkat. Bral svou práci vážně. Zatvrzele odděloval práci od soukromí. Naprosto důsledně dodržoval předpisy a nikdy nesdělával tajné informace civilistům. Nesměl jí říct, že se jejího bratra chystají obvinít z Rawantovy vraždy. Stále dokola jí vzkazoval, ať je trpělivá, než se celá patálie vyřeší. Ale tu noc den před soudem to nevydržel a přijal ji. Byla zoufalá a sladká a on toho využil. Věděl, že spolu budou naposledy, protože poté, až Arrakiela odsoudí, jeho nádherná Wrell ho bude nenávidět. Přesně to se stalo. Arrakiela odsoudili, ostříhali, zmlátili a poslali na otcovo panství. Ještě týž odpoledne Wrella vletěla do jeho kanceláře s hitanským bičem v ruce. Počínala si jako divoká